

Arrest

nr. 173 575 van 25 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A.- S. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDHI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 15 december 2015 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 16 december 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 februari 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.(...)-K.(...)

voornaam: W.(...) N.(...) K.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 52/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 16.12.2015, samen met zijn echtgenote en hun minderjarige dochter, asiel in België. De betrokkene legde verschillende identiteits- of reisdocumenten voor: zijn paspoort, identiteitskaart, bewonerskaart en nationaliteitsbewijs. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 12.12.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Iraakse nationaliteit, werd gehoord op 25.01.2016. De betrokkene verklaarde Irak op 04.12.2015 te hebben verlaten om met het vliegtuig naar Turkije te reizen en van daaruit diezelfde dag nog met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden. Hij verklaarde na een verblijf van 2 dagen te zijn doorgereisd via Macedonië, Servië, Kroatië en Oostenrijk om uiteindelijk in Duitsland aan te komen. Daar vroeg de betrokkene op 12.12.2015 asiel. Hij verklaarde na een verblijf van 1 dag met de trein naar België te zijn doorgereisd om er op 16.12.2015 asiel te vragen, samen met zijn echtgenote en hun minderjarige dochter. Op 01.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 05.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij naar België kwam omdat er reeds kinderen van hem zouden verblijven. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor expliciet aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familie te hebben. De betrokkene verklaarde dat twee meerderjarige zoons zich in België zouden bevinden in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming. Bovendien maakte de betrokkene ook gewag van een in België verblijvende neef, die erkend vluchteling zou zijn. De betrokkene had aangegeven naar België te zijn gekomen omwille van de aanwezigheid van deze twee zoons.

Betreffende het verblijf in België van twee meerderjarige zoons en een neef van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoons en neef van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkene schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Wat de neef van de betrokkene betreft, dienen we op te merken dat deze niet onder het toepassingsgebied van bovenvermelde artikels valt. Wat de meerderjarige zoons betreft, merken we op dat de betrokkene, geboren in 1962, tijdens zijn verhoor

aangaf gezondheidsproblemen te ervaren. Hij verklaarde twee gaten in zijn maag te hebben. We benadrukken dat de betrokkene dienaangaande tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn zoons en hem zou bestaan en dat de zoons van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van één van de zoons van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 05.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de

betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonde een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database – National Country Report – Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten."

Ten aanzien van tweede verzoekster en het minderjarig kind:

"+ één kind: A.(...)-K(...), H.(...) W.(...) N(...), V, geboren te Bagdad (Irak) op 22.07.2002, van nationaliteit: Irak

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.(...)-K(...)

voornaam: N.(...) N.(...) K(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 16.12.2015, samen met haar echtgenoot en hun minderjarige dochter, asiel in

België. De betrokkene legde verschillende identiteits- of reisdocumenten voor: haar paspoort en dat van haar dochter, haar identiteitskaart en die van haar dochter en haar nationaliteitsbewijs en dat van haar dochter.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 12.12.2015 asiel vroeg in Duitsland. De betrokkene, van Iraakse nationaliteit, werd gehoord op 25.01.2016. De betrokkene verklaarde Irak op 04.12.2015 te hebben verlaten om met het vliegtuig naar Turkije te reizen en van daaruit diezelfde dag nog met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden. Ze verklaarde na een verblijf van 2 dagen te zijn doorgereisd via Macedonië, Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk om uiteindelijk in Duitsland aan te komen. Daar vroeg de betrokkene op 12.12.2015 asiel. Ze verklaarde na een verblijf van 1 dag met de trein naar België te zijn doorgereisd om er op 16.12.2015 asiel te vragen, samen met haar echtgenoot en hun minderjarige dochter.

Op 01.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 05.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. Zij verklaarde dat ze naar België kwam omdat er reeds kinderen van haar zouden verblijven. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor expliciet aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat zij asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familie te hebben. De betrokkene verklaarde dat twee meerderjarige zoons zich in België zouden bevinden in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming. Bovendien maakte de betrokkene ook gewag van een in Nederland verblijvende broer. De betrokkene had aangegeven naar België te zijn gekomen omwille van de aanwezigheid van deze twee zoons. Betreffende het verblijf in België van twee meerderjarige zoons van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoons van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenstaande artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, geboren in 1969, gaf tijdens haar verhoor aan gezondheidsproblemen te ervaren, zonder dit verder op enige wijze te specificeren. We benadrukken dat de betrokkene dienaangaande tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kind in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar zoons en haar zou bestaan en dat de zoons van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van één van de zoons van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen werden in dit geval niet voorgelegd. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 05.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database – National Country Report – Germany”, up-to-date tot 16.11.2015 en verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.”

1.3. Uit de gegevens van verwerende partij blijkt dat verzoekers op 17 mei 2016 een asielaanvraag hebben ingediend in Duitsland.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. Ter terechtzitting werd aan de aanwezige advocaten gevraagd of verzoekers zich nog in België bevinden aangezien uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds in maart het ‘Fedasil-opvangcentrum’ in Arendonk met een onbekende bestemming verlaten hadden en er sedertdien geen gegevens meer voorhanden zijn. De voorzitter vraagt of de verzoekende partijen zich nog in België bevinden. Beide advocaten beweren hierover geen informatie te hebben en verwijzen respectievelijk naar het verzoekschrift en naar de nota met opmerkingen.

3.4. Uit informatie die door verwerende partij na de terechtzitting ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoekers op 17 mei 2016 een asielaanvraag zouden hebben ingediend in Duitsland en dat de overname door België zou zijn geweigerd. Uit deze informatie kan worden afgeleid dat verzoekers zich thans niet

meer in België bevinden en dat het beroep, voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, doelloos is geworden aangezien zij hieraan vrijwillig gevolg hebben gegeven.

Het beroep is doelloos voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 10, 12, 16 en 17 van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Door de bestreden beslissing zullen verzoekers worden teruggestuurd naar Duitsland. Nochtans kan Duitsland geen menswaardige asielopvang en rechtspleging garanderen en schendt de beslissing dan ook artikel 3 van EVRM juncto artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Op heden is er een humanitaire crisis voor de vele vluchtelingen aan de gang. Duitsland krijgt een extra last op haar schouders.

Het verslag AIDA Germany van november 2015 stelt:

“Procédure

Due to massive increase in numbers of newly arriving asylum seekers in 2015 the BAMF has not managed to keep up with the registration of applications.

Asylum seekers are therefore now frequently registered on a preliminary basis only. Asylum statistics for the period January through October 2015 indicated that 331,226 (first) asylum applications has been registered, while about 758,000 persons had been recorded as new arrivals by various authorities. This implies that more than 425,000 asylum seekers had to wait for their applications to be registered at the end of October 2015. ” (Blz.10 verslag)

“Due to the massive increase in numbers of newly arriving asylum seekers in 2014 and 2015 the reception system as foreseen by the law has collapsed in large parts. Initial reception centres are not capable of accommodating all asylum seekers and the BAMF has not managed to keep up with registrations of applications. Therefore, asylum seekers are now frequently registered on a preliminary basis only, and are sent to decentralized accommodation centres or to emergency shelters before the formal registration of the application takes place. In many cases it takes several months for the asylum seekers to be registered. ” (Blz Verslag 13)

In het Dublin Verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaven verzoekers reeds te kennen dat zij naar België kwamen om hun zoons F.(...) en H.(...) A.(...)-K.(...) terug te vinden. Ze reisden met hun minderjarige dochter, hun schoondochter I.(...) A.(...) (echtgenote van H.(...)) en haar kinderen. In Iraq woonden ze samen. In België - ook (Ontvangcentrum Moeskroen).

In dit kader werd artikel 8 E.V.R.M. opgeworpen vermits de scheiding van de familie tot een schending van dit artikel zal leiden.

De verwerende partij houdt voor dat er tussen verzoekers en zoons geen echte gezinsband bestaat alsook verzoekers niet afhankelijk zijn van hun zoons (of omgekeerd) zoals vooropgesteld door artikel 16 van de Dublin III Verordening.

Het artikel 16 van de Dublin III Verordening is wel op verzoekers van toepassing.

Verzoekers en hun kinderen woonden samen in Iraq. In België werden ze ook herenigd.

Er was een echte gezinsleven. Verzoekers hebben medische problemen en waren ten laste van hun zoons in Iraq.

Er dient op het artikel 7 en artikel 10 van de Dublin III Verordening gewezen worden.

“Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking (...)”

(Artikel 7 Dublin III Verordening)

"Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (...)"

(Artikel 10 Dublin III Verordening)

De dossiers van hun zoons F.(...) en H.(...) A.(...)-K.(...) werden overgemaakt aan het CGVS op 31.08.2015. Er is nog geen beslissing ten gronde.

België dient de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag van verzoekers op zich te nemen."

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende bijlagen toe: een bijlage 26 van de zoon van verzoekers A-K. H. W. N. en diens vrouw I. A. R. I. en een attest op datum van 8 maart 2016 waaruit blijkt dat de dochter van verzoekers lessen heeft gevolgd in een centrum.

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 12 en 17 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers laten na om uiteen te zetten hoe bovenvermelde bepalingen dan wel geschonden zouden zijn.

4.3. Artikel 3 van het EVRM stelt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 3 van het EVRM vereist evenwel dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet "concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

4.4. De Raad wijst op artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening, waarin het volgende wordt bepaald:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-

treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers, die aan deze lidstaat worden overgedragen, er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

4.5. Verzoekers menen dat Duitsland hen geen menswaardige asielopvang en rechtspleging kan garanderen en dat er momenteel een humanitaire crisis aan de gang is, waarbij zij citeren uit het AIDA-rapport van november 2015, dat ook aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat de Duitse asielinstanties door de grote instroom aan asielzoekers niet in staat waren de registratie van de asielaanvragen bij te houden, waardoor zij slechts voorlopig werden geregistreerd en naar gedecentraliseerde opvangcentra en noodkampen werden gestuurd alvorens de officiële registratie kon plaatsvinden. Uit dit uittreksel uit het AIDA-rapport kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat de behandeling die asielzoekers in Duitsland ondergaan een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, zoals het EHRM en het Hof van Justitie in hun rechtspraak (zie *supra*) hebben geduid. Evenmin blijkt dat de Belgische overheid hierdoor verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Bovendien dient te worden aangestipt dat verzoekers ter gelegenheid van hun zogenaamde Dublin-interview van 25 januari 2016 aangaven geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland en zij maakten nergens melding van concrete negatieve ervaringen tijdens hun verblijf in Duitsland.

4.6. Verzoekers verwijzen verder naar hun Dublin-interview waarin zij te kennen gaven dat hun twee zonen zich in België bevinden en asiel hebben aangevraagd. In Irak woonden zij samen en in België zouden zij zijn herenigd. Verzoekers menen dat er sprake is van een gezinsleven, waarbij zij stellen medische problemen te hebben en dat zij in hun land van herkomst ten laste waren van hun zonen. In hun middel beperken verzoekers zich vervolgens tot het citeren van een aantal artikelen uit de Dublin-III-Verordening. Met hun betoog weerleggen verzoekers echter geenszins de pertinente motieven aangaande hun meerderjarige kinderen die in de bestreden beslissingen zijn opgenomen: "(...) *Betreffende het verblijf in België van twee meerderjarige zoons en een neef van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoons en neef van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkene schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Wat de neef van de betrokkene betreft, dienen we op te merken dat deze niet onder het toepassingsgebied van bovenvermelde artikels valt. Wat de meerderjarige zoons betreft, merken we op dat de betrokkene, geboren in 1962, tijdens zijn verhoor aangaf gezondheidsproblemen te ervaren. Hij verklaarde twee gaten in zijn maag te hebben. We benadrukken dat de betrokkene dienaangaande tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het*

dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn zoons en hem zou bestaan en dat de zoons van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van één van de zoons van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. (...)”.

4.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden aangestipt dat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders slechts onder de bescherming van dit verdragsartikel kan vallen indien er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33). Noch uit het administratief dossier, noch uit de stukken die verzoekers thans als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen, kan een dergelijke band van afhankelijkheid worden afgeleid, waardoor er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7, 10 en 16 van de Dublin-III-Verordening.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring, voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissingen, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN